

POSTANOWIENIE

25 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 25 lipca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie
w sprawie z powództwa C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko A.K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A.K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z 2 grudnia 2021 r., XIII Ga 96/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.T.)

UZASADNIENIE

Pozwana A.K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi oddalającego apelację pozwanej w sprawie o zapłatę z powództwa C. sp. z o.o. w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Podniosła, że wykładni wymaga art. 11 zd. 1 pr.weksl., gdyż unormowanie to budzi poważne wątpliwości w zakresie tego, „czy kolejny posiadacz weksla, nielegitymujący się

indosem, może dochodzić wierzytelności od poręczyciela wekslowego” (s. 4 skargi kasacyjnej).

Potrzeba, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. oznacza, że określony przepis, istotny z punktu widzenia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, może być rozumiany na różne sposoby, a orzecznictwo i nauka prawa albo nie wypracowały w tym przedmiocie żadnego poglądu, albo prezentują rozbieżne stanowiska. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno w takim wypadku zawierać wskazanie, które przepisy wymagają wykładni i na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem lub rozbieżnościami w ich stosowaniu (postanowienia SN z: 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09 oraz 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17).

Pozwana powołała się na wyrażony w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym brak podpisu remitenta pod indosem wekslowym nie prowadzi do otwarcia szeregu (ciągłości) indosów w rozumieniu art. 16 ust. 1 pr.weksl. i tym samym wyłącza legitymację formalną posiadacza weksla (zob. wyrok SN z 19 stycznia 2006 r., IV CK 335/05). W ocenie skarżącej brak jakichkolwiek indosów tym bardziej wyłącza legitymację formalną kolejnego posiadacza weksla do dochodzenia roszczeń wynikających z awalu, zwłaszcza w przypadku, w którym był to weksel *in blanco*, uzupełniony dopiero przez wspomnianego kolejnego posiadacza. Pozwana podniosła również, że posiadacz weksla, który nie nabył go przez indos, nabywa prawa z tego dokumentu jedynie na zasadach przelewu, w związku z czym „nie będąc prawnym posiadaczem weksla [...] nie może dochodzić jakichkolwiek roszczeń z poręczenia wekslowego, które należy traktować jako bezskuteczne wobec kolejnego posiadacza weksla nie mogącego wylegitymować się indosem” (s. 4 skargi kasacyjnej). Argumentacja ta nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Po pierwsze, opisane wyżej zapatrywanie skarżącej nie świadczy o tym, by w ocenie pozwanej art. 11 zd. 1 pr.weksl. wywoływał jakiekolwiek wątpliwości. Przeciwnie, skarżąca wyraża stanowczą i jednoznaczną opinię w kwestii, którą pierwotnie zidentyfikowała jako problemową. Takie uzasadnienie wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., nie wpisuje się w normatywny model przyczyny

kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Jednocześnie natomiast wywody pozwanej, choć wprost kwestionują ocenę prawną Sądu Okręgowego, nie świadczą o oczywistej zasadności skargi w rozumieniu przyjętym na tle wykładni art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wobec czego nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wskazanej ostatnio przyczyny kasacyjnej.

Po drugie, przytoczone przez skarżącą stanowisko Sądu Najwyższego dotyka problemu ciągłości szeregu indosów, a zatem zagadnienia innego niż dopuszczalność dochodzenia od awalisty wiarygodności wekslowej przez osobę, która nie nabyła weksla przez indos. W konsekwencji w świetle wywodów skargi nie można przyjąć, by wspomniana na wstępie wypowiedź judykatury miała znaczenie dla sprawy. Wątpliwości pozwanej dotyczą w istocie poręczenia wekslowego i możliwości korzystania z niego przez osobę, która nabyła prawa z weksla inaczej niż przez indos. Ani w ramach podstaw skargi, ani w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołano się jednak na unormowania regulujące instytucje awalu (art. 30 i n. pr. weksl.). Uniemożliwia to przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - nawet gdyby istotnie zidentyfikowana przez skarżącą kwestia wymagała wykładni; wobec bowiem związania Sądu Najwyższego zarzutami skargi (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) zbadanie tej kwestii nie byłoby możliwe.

Wobec powyższego jedynie uzupełniając należy dodać, że pozwana błędnie przyjmuje, iż z art. 11 pr.weksl. wynika, że przeniesienie praw z weksla możliwe jest wyłącznie przez indos. Stanowisko to, będące osnową argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jest nietrafne, co rzutuje także na ocenę dalszych tez skarżącej o dostrzeganej potrzebie wykładni przepisów prawa.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(J.T.)

[as]